

hold, nemlig de fire forbehold, der indgik i det nationale kompromis? Hvad er det, vi kommer til at stemme om?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu forstår jeg, at grunden til, at jeg er forvirret, er, at Venstres politik er forvirret. Man siger, man går imod forbehold, men så går man alligevel ind for forbehold. Man håner forbeholdene, men vil alligevel insistere på, at der skal være ét forbehold. Det er da en underlig forvirret politik.

Det forbehold, man så vil have, er på et område, hvor man åbenbart har lavet en eller anden opinionsundersøgelse eller sådan noget. Som om det var det eneste spørgsmål! Hvorfor ikke andre forbehold? Hvorfor skal vi ikke lave et forbehold, der hedder: Her i Danmark vil vi have nul tolerance for gift i drikkevandet? Vi vil ikke have gift i drikkevandet i Danmark, vi vil have nul tolerance, og det vil sige, at vi vil have et totalt forbud mod alle de stoffer, der kan medføre gift i drikkevandet.

Det kræver et forbehold. Er fru Charlotte Antonsen ikke enig i det? Det kræver et forbehold. Hvorfor skal vi ikke give danskerne det forbehold, at vi ikke skal have gift i drikkevandet? Eller er det Venstres politik, at vi godt må have gift i drikkevandet; det må EU godt bestemme? EU må godt bestemme, at vi skal til at drikke vand fra flaske, fordi vi ikke længere kan drikke fra hanen. Gift i drikkevandet, o.k., her skal vi ikke have noget forbehold, men lige på et område, hvor Venstre vil have det, skal vi have et forbehold.

Jeg fatter det ikke. Det hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg fatter ikke, hvad hr. Søndergaard tænker på. Det, hr. Søndergaard lige har sagt, har intet hold i virkeligheden: Det, Venstre går ind for med forbehold, er, at jo færre og jo mindre forbehold, jo bedre. Det er meget enkelt.

Hr. Langballe glemte jeg før. Jeg vil gerne gentage det, og jeg svarede måske i virkeligheden på det til en anden. Ja, Venstre går ind for et frivilligt samarbejde mellem suveræne stater. Det er det, EU er. Det er ikke en stat ligesom Sovjetunionen; det er ikke en stat ligesom USA. Landene har, som det nu understreges i traktaten, mulighed for at forlade EU. Så har man sta-

dig væk en nation, et land, som kan stå alene, som vi har set det med Grønland. Så der er meget langt fra Dansk Folkepartis skræmmebilleder til den europæiske virkelighed.

Fru Tove Videbæk vil gerne skrive religiøsitet ind i traktaten. Det mener vi ikke hører hjemme dér. Vi går i Venstre ind for religionsfrihed, og vi synes ikke, der er nogen grund til at blande det ind i det europæiske samarbejde.

Fru Anne Grete Holmsgaard tager faktisk fejl. Det er sjældent, det sker. Der er ikke tale om, at Venstre lægger op til, at vi skal have et femte forbehold. Det, der er tale om, er, at vi lægger op til, at vi skal have en folkeafstemning om den nye traktat, hvor vi sikrer, at de eksisterende danske forbehold er en del af den traktat, som danskerne skal stemme om.

Så første afstemning er om den nye traktat inklusive de eksisterende danske undtagelser. I en anden afstemning skal vi så tage stilling til forbeholdene. Vi ved ikke i dag, hvornår det skal være, om det skal være samme dag eller senere, men det er så dér, vores nye model kommer ind i billedet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Charlotte Antonsen, hvorfor i alverden regeringspartierne og Socialdemokratiet nu synes, at det er klogt at starte forhandlingerne på regeringskonferencen ved at meddele de andre, at det udkast til en ny traktat, der ligger, skal danne grundlag for forhandlingerne. Dermed har man allerede på forhånd lagt sig fladt ned for det føderalistiske flertal i Unionens regeringer, det samme føderalistiske flertal, som var til stede i EU-konventet.

Kl. 9.50

Man starter forhandlingerne med at meddele, at dette føderalistiske papir skal danne grundlag for forhandlingerne. Det er da forhandlingstaktisk fuldstændig håbløst. Man starter med at sige, at man skal tage udgangspunkt i et papir, hvor landene ikke længere har garanti for en kommissærpost, hvor magten koncentrerer hos formandskab og præsident og udenrigsministre og i øvrigt i bureaukratiet i endnu større omfang end tidligere, og hvor de små lændes indflydelse reduceres dramatisk. Man har ikke selv noget krav eller nogen indstillinger. Man lægger sig bare fladt på maven. Det er da fuldstændig ubegribeligt og uforsvarligt, sagt til fru Charlotte Antonsen, i enhver henseende.